

Phúc Quốc

Contents

Phúc Quốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	12
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18

Phúc Quốc

Giới thiệu

Editor: Thanh Thảo Thể loại: Cổ đại, HE, tình cảm, chủ công, cung đình hầu tước, cận thủy lâu đài, linh dị thần quái M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-quoc>

1. Chương 1

Đời Chu, năm thứ ba mươi mốt, Chu Vương hạ lệnh tấn công nước Triệu, Khải điện hạ lãnh binh chinh chiến, nước Triệu sức nhỏ, không địch lại, liền Thảm Ngọc để cầu hòa. Khải điện hạ đáp ứng.

Dân gian đều truyền nhau, Thảm Ngọc quốc sắc thiên hương, Khải điện hạ vì hấn mà thần hồn điên đảo. Đoạn lời nói này truyền lưu vào vương cung nước Chu.

“Trời cho cơ hội tốt, hoàng thất nước Triệu sụp đổ, không thừa lúc này đánh Triệu, còn chờ ngày nào? Nhưng Hàn Khải lại đáp ứng hoà đàm của nước Triệu. Các người nói xem, nước Triệu lấy cái gì cầu hòa?”

Không khí đại diện nghiêm túc, trầm lắng, quần thần cúi thấp khuyên nhủ: “Đại vương bớt giận.”

Chu Vương đã hơn năm mươi mà tinh thần vẫn quắc thước, thân hình cao lớn uy mãnh mặc cảm y hoa bào, khí thế uy mãnh. Ông vung tay áo, lạnh giọng hỏi: “Hàn Khải đang làm cái gì?!”

Một lão thần bước ra khỏi hàng: “Khải điện hạ nói chuyện cụ thể cụ thể về việc đối phương cắt đất đền tiền với nước Triệu. Nhưng theo tiền tuyến tới báo, nói.....”

“Nói cái gì?” Chu Vương hỏi.

Vị quan già nơm nớp lo sợ: “Nói nước Triệu chỉ nguyện dâng ra vùng đất cần cỗi nhất, Khải điện hạ cũng nhận vui về.”

“Vớ vẩn!” Trái cây và bình trà trên bàn đều bị phát xuống đất, Chu Vương giận dữ:

“Ai đồng ý đi bắt Hàn Khải, tên bất hiếu tham quyền sắc đẹp, để lỡ chuyện nước, quấy rối lòng dân về?!”

Một thanh niên mặc áo giáp, phong thần tuấn lãng, ôm quyền bước ra: “Hàn Cẩn nguyện đi nước Triệu, mang Hàn Khải về. Tiếp theo, khẩn xin phụ vương điều một ngàn tinh binh đi cùng con. Trong vòng ba tháng, Hàn Cẩn nhất định mang theo đất đai nước Triệu vinh quy Đại Chu.”

“Được, không hổ là Hàn Cẩn! Phụ vương cho phép người.”

Quan viên cả triều tản đi, các quan nối đuôi nhau mà ra.

“Hàn Cẩn điện hạ anh dũng, nước Triệu đã là vật trong bàn tay.”

“Ai, chỉ tiếc Hàn Cẩn điện hạ tàn bạo bất nhân, bá tánh nước Triệu chỉ sợ gặp phải tai ương.”

Hàn Cẩn rất nhanh đã lãnh binh xuất phát, vó ngựa hất tung bụi đất bay mù mịt, quân tướng sĩ đông đảo hát quân ca lanh lảnh, khí thế mạnh mẽ lao tới chiến trường.

Mười ngày sau.

Nam thành

Đoàn quân tới gần một trấn nhỏ phồn hoa nằm ở trung tâm nước Triệu. Nhờ con sông Cửu Long ở cửa thành, tạo cho nơi đây vị trí dễ thủ khó công, trở thành phòng tuyến chống đỡ cuối cùng ngăn nước ngoài xâm lấn của nước Triệu.

Bờ bên kia sông, nước Chu đóng quân doanh. Binh lính thủ vệ đang dựa vào cây trụ dài mơ màng sắp ngủ, thì một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến. Tiếng “Hu” cất lên, gã thủ vệ chợt giật mình, còn không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, đầu và thân thể đã lìa.

Một thủ vệ khác sợ tới mức quỳ trên mặt đất. Hàn Cẩn cầm kiếm vào vó, cười trên con ngựa lớn ngẩng đầu ưỡn ngực cất cao giọng nói: “Kẻ coi thường quân quy, giết không tha!”

Con ngựa đi cũng phun ra hơi thở dài.

Binh lính quân doanh không dám thở mạnh.

Giết gà dọa khỉ.

Phượng Nghị nghe tin đi tới, ôm quyền hành lễ.

“Mặt tướng Phượng Nghị bá kiển điện hạ.” Giọng hần như chuông lớn, mạnh mẽ uy mãnh, là một người đàn ông thiết cốt tranh tranh.

Hàn Cẩn xoay người xuống ngựa, một đôi mắt ưng âm ngoan mà nguy hiểm, Phượng Nghị bị nhìn chăm chăm không được tự nhiên, trán chảy ra mồ hôi lạnh, không dám thở ra.

“Đã sớm nghe qua, tướng quân Phượng Nghị có gương mặt như sát thần. Trên chiến trường, chỉ bằng nét mặt cũng đủ uy hiếp quân địch ba phần. Lại còn có võ nghệ cao cường, giết địch dững mãnh, được bá tánh nước Chu gọi là chiến thần.”

“Không dám nhận hư danh.”

Hàn Cẩn cất giọng cười trầm thấp, bỗng đổi nét mặt, mặt trầm xuống, hỏi: “Tại sao chiến thần thì có thể dung túng thủ hạ, coi thường pháp kỷ. Bây giờ, nếu quân địch đột kích, nước Chu chẳng phải chết hết à?! Người phải nhận tội gì?”

“Tội trị cấp dưới không nghiêm!”

Phượng Nghị nói: “Mặt tướng đáng chết, nhưng Khải điện hạ ngày ngày ở trong quân doanh, ban ngày tuyên dâm, điên đảo âm dương, khiến lòng người trong quân lay động! Còn ngay khi công phá phòng tuyến

cuối cùng của nước Triệu hạ lệnh ba quân tại chỗ đợi mệnh. Chỉ mong sau khi mặt tướng chết, điện hạ có thể chủ trì đại cục, nghiêm trị Khải điện hạ!”

Nét mặt Hàn Cẩn dịu lại: “Phụ vương phái ta tới cũng vì chuyện này. Còn cho phép ba quân nghe lệnh ta, cho ta lãnh đạo ba quân công phá Nam thành, dành được vương đô nước Triệu. Đến lúc đó, mới bàn về ưu khuyết điểm của binh lính sau.”

“Còn Khải điện hạ, ta sẽ có cách trừng phạt.”

Hàn Cẩn nhìn chung quanh, tới gần Phương Nghị thì thầm nói: “Tin tưởng tướng quân nghe nói đến thủ đoạn của ta, ban đêm thấy mấy thứ máu me, xin tướng quân mở một con mắt nhắm một con mắt.”

Phương Nghị làm người chính trực, nhưng cũng không phải không hiểu sau lưng đồ vật, lập tức hiểu rõ.

“Mặt tướng Phương Nghị nguyện đi theo điện hạ, ý nguyện của điện hạ chính là ý nguyện của mặt tướng!”

2. Chương 2

Ở trong lều của Khải điện hạ, cảnh xuân vô hạn. Hai người trên giường hoàn toàn không biết đến sóng gió mãnh liệt bên ngoài.

“Ngọc, người bảo ta đáp ứng đàm hòa, đáp ứng điều kiện của nước Triệu, ta cũng đáp ứng rồi. Ta nói rồi, người muốn gì ta cũng có thể cho người. Ngọc nhi của ta, người vui chưa?” Thấm Ngọc ngồi quỳ ở trên người Hàn Khải, ôm lấy hán mà hôn, nghe vậy dừng động tác lại, nửa thân trên đứng thẳng. Hàn Khải ngừng thở, không tự chủ được mà vuốt ve hình xăm hồ ly quyền rũ của Thấm Ngọc. Thấm Ngọc không ngăn hán, đây là khen thưởng.

“Điện hạ, mau cùng thuộc hạ đi!”

Lưu Minh mới bước vào lều đã thấy những hình ảnh chịu không nổi, người hán tôn sùng là Khải điện hạ đang nằm ở dưới thân thể của nam sủng nước địch đưa tới, thấy hán tới mới hoang mang rối loạn kéo quần lên.

Hàn Khải hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Hàn Cẩn điện hạ ở bên ngoài không chế được ba quân, hán xưa nay đã tâm bưng bưng muốn cướp lấy vương vị. Điện hạ là con trai độc nhất của hoàng hậu, lại là con trai được Đại vương sủng ái nhất, Hàn Cẩn điện hạ chắc chắn sẽ đối phó điện hạ!”

Lưu Minh nôn nóng nói: “Bây giờ, điện hạ một thân một mình, gì gì che chở, tình cảnh rất nguy hiểm, còn không đi sẽ không kịp!”

Hàn Khải không rảnh lo quần áo chưa sửa sang lại thỏa đáng, lập tức giữ chặt Thấm Ngọc: “Mau, Ngọc nhi, đi cùng ta.”

Lưu Minh nghe vậy lập tức xông lên trước, tách Hàn Khải giữ chặt tay Thấm Ngọc ra, khuyên: “Thêm một người sẽ thêm một phần nguy hiểm. Điện hạ, ngài không thể dẫn hán đi.”

Thấm Ngọc lắc đầu, đi xuống giường, đưa lưng về phía Hàn Khải: “Ta không thể liên lụy người.”

“Không, là ta liên lụy người.” Hàn Khải không màng Lưu Minh khuyên can, ôm chặt lấy Thấm Ngọc. Hán trong lòng còn cảm thấy có phần may mắn: “Hàn Cẩn là hoàng đệ ta, dù sao cũng sẽ niệm vài phần tình cảm, hán sẽ không làm gì ta.”

“Sắc mê tâm trí!” Lưu Minh mắng to, thấy không tách họ ra nổi, đơn giản ba người chết không bằng một người sống, hán không nói lời nào rời nhanh khỏi đó, đầu cũng không quay lại.

Hàn Khải thu hồi tầm mắt nhìn Lưu Minh rời đi, ôm tay Thấm Ngọc càng chặt.

“Người đang run.” Thẩm Ngọc sắc bén móng tay nhẹ nhàng thối qua cổ tay Hàn Khải, khoe miệng hân hời gọi lên, vui sướng tính toán ngày chết của Hàn Khải.

“Không, không, Ngọc nhi ta không có.” Hắn đè lại bả vai Thẩm Ngọc khiến cho hắn lật người lại, dùng sức hôn sâu vào môi hắn. Thẩm Ngọc dùng tay đè lại đầu của hắn khiến nụ hôn này càng sâu hơn, giấy lát tách ra, Hàn Khải ôm mặt hắn vội vàng nói: “Cho dù chết, chúng ta cũng phải chết bên nhau.”

Bước chân đông đảo, đều nhịp truyền đến, Hàn Khải sợ hãi nhìn bốn phía chung quanh. Mấy chục cái bóng màu đen vây quanh lều, cầm đao chờ hắn như hổ rình mồi, như sứ giả câu hồn nơi âm phủ.

Hắn sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, nhưng rất nhanh Hàn Khải thấy Thẩm Ngọc đang đứng nhìn mình. Hắn cố gắng để mình đứng lên, giữ chặt tay Thẩm Ngọc.

“Nói không chừng đây chỉ là Hàn Cẩm đùa ta. Ngọc nhi ngoan, chúng ta cùng ra ngoài nhìn xem, nhất định chuyện gì cũng không xảy ra.”

Chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi, hắn nhắc mãi không biết bao nhiêu lần câu “chuyện gì cũng không xảy ra”. Hàn Khải không thấy ở phía sau, Thẩm Ngọc đang hưng phấn nhìn hắn. Hắn thoáng có thể thấy máu của Hàn Khải đang dâng trào, chảy ra khỏi cơ thể, bắn lên vãi trãi màu trắng. Mà máu tươi chảy ra ngoài kia, hương vị của nó còn mê người hơn cơ thể mấy gấp mấy lần.

Tay Hàn Khải run rẩy, xóc một góc mảnh lều lên, trường đao lóe ánh sáng trắng, giao nhau ở cửa lều.

“Hàn Cẩm điện hạ có lệnh, không cho phép người trong lều bước ra một bước.”

Thẩm Ngọc ở phía sau lạnh giọng: “Khải, chúng ta bị giam lỏng.”

Bọn Thẩm Ngọc bị giam lỏng ba ngày, chỉ có một đầu bếp của doanh đưa một ngày ba bữa cơm cho họ. Thẩm Ngọc và tiểu binh nói chuyện mấy câu, tiểu binh thả lỏng cảnh giác, bắt chuyện hăng say hơn.

“Hàn Cẩm điện hạ thật sự dùng mãnh phi thường đến vậy?”

“Đúng vậy! Người không biết, thành chủ Nam thành nghe nói điện hạ tới, ban đêm mở rộng cửa thành quỳ trên mặt đất nghênh đón điện hạ đi vào. Điện hạ dẫn dắt ba quân chiếm lĩnh toàn bộ Nam thành, sau đó đốt cháy phủ thành chủ. Trừ thành chủ đứng đầu đó ra, những người còn lại đều bị thiêu chết. Lửa kia cháy ba ngày, khói dày, cao, đứng đây cũng thấy.”

“Ta nghe mấy người trở về nói, dân Triệu chết và bị thương vô số, thật làm người ta thỏa mãn! Tướng sĩ đã chết của ta cũng nên nhắm mắt.”

“Xin lỗi, ta quên mất người cũng là người nước Triệu.”

Thân thể Thẩm Ngọc nghiêng ngả, một sợi tóc dài rơi xuống đầu vai.

“Vậy người hy vọng ta chết sao?”

Tiểu binh đỏ mặt: “Không, không, người rất tốt, ta không hy vọng người chết chút nào.”

Thẩm Ngọc cười cười: “Thiên hạ phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Mặc kệ là người nước Triệu hay người nước Chu, vì sự phát triển của thế gian này, vì sự tuần hoàn phát triển không ngừng cũng phải trả giá gì đó.”

Tiểu binh lắc đầu: “Ta không hiểu.”

Thẩm Ngọc cũng không giải đáp giúp hắn, hắn hỏi tiếp nói: “Người nghe tin này từ đâu? Hàn Cẩm điện hạ mang theo quân đội trở lại rồi à?”

“Đúng vậy, điện hạ trở lại hồi sáng, ở trong lều nghỉ ngơi.”

Thẩm Ngọc quay đầu thấy Khải điện hạ ngoan ngoãn nghe lời không dám dựa vào gần hắn, cả người run rẩy, trong mắt lộ màu tro tàn.

3. Chương 3

Tiểu binh đi rồi, Hàn Khải thò tay ôm lấy Thẩm Ngọc: “Ngọc nhi, ta không thích người nói chuyện cùng hần. Hàn Cẩn trở về, không chừng chúng ta không còn lại bao nhiêu thời gian, người nói thêm với ta vài câu, đừng để ý người khác được không?”

“Được chứ.” Thẩm Ngọc chỉ hướng đối diện: “Người ngồi xuống, muốn nói cái gì thì nói, ta nghe.”

Hàn Khải thụ sủng nhược kinh, vội ngồi xuống, đang muốn nói vài lời ngon tiếng ngọt, nhưng hần từ trước đến nay nói chuyện vụng về gốc gác, chợt không biết nói gì.

“Còn không nói mau?” Cánh tay Thẩm Ngọc cong lên đặt lên bàn, lấy tay gác, nghiêng đầu. Hàn Khải thấy cổ tay áo to rộng của hần xấn lên đến khuỷu tay, lộ cánh tay trắng mịn như ngọc, nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô.

Hần mơ hồ cảm thấy mình sắp chết. Người chết sắp chết lá gan cũng lớn hơn thường, Hàn Khải tham lam nhìn chằm chằm người trong lòng.

“Ta không muốn nói, ta muốn làm mấy chuyện khác.”

Hàn Khải to gan, chạy tới cúi người, cởi bỏ đai lưng Thẩm Ngọc, tay kích động đến phát run.

“Chuyện lần trước của chúng ta còn chưa làm xong, trước khi chết ta còn muốn một lần.”

Thẩm Ngọc không ngăn cản hần, dù sao hần cũng hưởng thụ, mấy ngày nay Khải điện hạ như chim sợ cành cong lúc nào cũng cảnh giác binh lính trông coi bên ngoài, khiến hai người đều không tận hưởng. Hiện giờ hần cũng muốn phát tiết một hồi.

Ngoài lều bỗng phát ra động tĩnh.

“Bái kiến điện hạ.”

“Được rồi, người đi xuống đi.”

Thẩm Ngọc nheo mắt, trong quân được người ta gọi là điện hạ trừ Hàn Khải chỉ có một người.

Hàn Cẩn điện hạ, nghe nói âm hiểm hung ác, vui giận thất thường, thích nhất là tra tấn đối thủ từ từ cho đến chết. Đối phương càng cường thể dũng mãnh, hần sẽ càng hưng phấn, thủ đoạn tra tấn càng biến thái.

Nếu người hần muốn giết là một tên phế vật thì sao?

Thẩm Ngọc cười cao thâm khó đoán.

Hần dùng một tay ôm lấy eo Hàn Khải, một tay khác dùng sức che miệng hần lại.

“Người muốn làm gì?”

Hàn Cẩn đang muốn vén rèm, bỗng nghe thấy một giọng nói xấu hổ kèm tức giận vang lên. Nghĩ đến đây là Thẩm Ngọc, người được đồn rằng quốc sắc thiên hương, Hàn Cẩn khinh thường cười cười, đã là già rách từ lâu còn giả vờ trinh tiết.

“Ta bị hoàng thất nước Triệu đưa đến nước Chu, từ vào trại của người đã không coi mình là người xem. Bây giờ, nước Triệu thua trần, vì sao ta còn phải chịu sự vũ nhục của người. Thả ta ra, thả ta ra!”

Hàn Cẩn dùng kiếm đẩy rèm lều ra, chỉ nghe thấy một tiếng vang lớn, một thứ dính đầy máu lăn xuống đến bên chân hần.

Thẩm Ngọc hoảng sợ đẩy Hàn Khải ra, thân thể cao lớn như điều đứt dây mà ngã trên đất, máu chảy tràn ra. Hần cúi đầu thấy trên tay mình dính đầy máu, tức khắc như con nai hoảng sợ giật bắn thân thể, trốn ở một góc tối.

“Ta giết người..... Ta giết người.....”

Hần nói mê lảm bảm.

Hàn Cẩn đi lên trước xem xét hơi thở Hàn Khải: “Hần chưa chết, chỉ bị người làm hôn mê.”

Thẩm Ngọc nghe vậy thở ra một hơi, nghe tiếng bước chân rồi mới như tỉnh mộng, ý thức được trong lều có thêm một người. Về ngoài anh đĩnh, áo giáp đen chiếu ra ánh sáng lạnh băng, bên hông người đó đeo một thanh trường kiếm, đang bước dừng bước về phía hắn.

Ý thức được đôi mắt có thể khiến người ta sợ hãi của đối phương đang hứng thú đánh giá hắn, Thẩm Ngọc phản xạ cúi đầu nhìn mình, giờ phút này quần áo của hắn không chỉnh tề, cổ tay áo trái bị xăn lên khuỷu tay, lộ ra làn da trắng mịn.

Hắn hơi ngượng ngùng mà kéo áo xuống, cảnh giác nhìn chằm chằm Hàn Cẩm, lại như sợ ánh mắt đối phương mà quay đầu đi nhỏ giọng hỏi: “Người là ai, sao lại xuất hiện ở đây?”

Hàn Cẩm nâng cằm Thẩm Ngọc lên, môi không thể nói là đẹp, mũi thì thấp, chỉ có đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, tròng mắt đen gọn sóng lóng lánh, có vẻ yếu ớt mà vô tội. Dung mạo này chưa được nói là đẹp, càng không thể gọi là khuynh quốc khuynh thành.

“Người chính là Thẩm Ngọc, người cũng chỉ có thế.” Hàn Cẩm buông Thẩm Ngọc ra, chậm rãi rút trường kiếm bên hông ra, “Tuy không như người đời đồn đại, nhưng ngươi phạm tội lớn, yêu mị họa chủ, thiếu chút nữa hại đến nghiệp lớn nước Chu, cho nên ngươi cần phải chết.”

Lưỡi kiếm gán lên cổ, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, “Ta không có.....”

“Hàn Khải ép ta làm những chuyện không bằng heo chó, ta vì nước Chu mà làm theo ý hắn. Cả những chuyện hắn làm, trước đó ta thật sự không biết gì hết.”

Hắn giương mắt đối nhìn vào đôi mắt Hàn Cẩm.

“Ta không muốn chết.”

“Ta sợ.”

“Đừng giết ta, đại nhân.....”

Hóa ra, Thẩm Ngọc mà người đời đồn là quốc sắc thiên hương chính là kẻ tham sống sợ chết. Yếu đuối mà vô năng, chỉ biết khóc thút thít.

Hàn Cẩm rút trường kiếm về, chỉ về hướng Hàn Khải, cong lên một nụ cười ác liệt: “Ta cho ngươi một cơ hội, giết hắn, ta tạm tha tội chết cho ngươi.”

4. Chương 4

Giết Hàn Khải thì hắn có thể sống, lấy mạng đổi mạng.

Thẩm Ngọc run rẩy nhận kiếm, hai tay cố cầm chắc, gửi hết cơ hội sống của mình vào thanh kiếm này. Đến khi xuống tay, đầu gối nhũn ra muốn đứng không nổi, hắn hít sâu một hơi, một hồi lâu, nhắm mắt lại giờ kiếm đâm vào.

Tiếng lưỡi kiếm sắc bén xuyên vào nhân thể rất rõ, ném vũ khí giết người xuống. Thẩm Ngọc vội lui ra sau vài bước, ngón tay xoa gương mặt, lau những giọt máu bắn tung tóe trên mặt.

Hắn ngơ ngẩn bàn tay dính đầy máu của mình, rốt cuộc cố gắng không được nữa mà ngã ngồi trên mặt đất, vì sợ mà nước mắt chảy ào ạt.

Hắn cắn chặt răng, quay đầu nhìn Hàn Cẩm đang đứng một bên ôm cánh tay xem diễn.

“Ta không hối hận, ta còn muốn sống.”

Người này không chỉ yếu đuối lại còn ích kỷ, là cái thứ lên không được mặt bàn.

Hàn Cẩm bỏ qua cảm giác không thú vị mà ngáp một cái, đi qua nhật trường kiếm lên, móc ra từ trong lòng ngực chiếc khăn tay chậm rãi chà lau.

“Từ nay về sau, người không được lấy tên Thẩm Ngọc, còn sau này làm sao sông được là chuyện của người, hiểu chưa?”

Thẩm Ngọc cảm kích gật đầu.

Hàn Cẩm đi rồi, thi thể Hàn Khải còn chưa xử lý, Thẩm Ngọc biết, lát nữa sẽ có một đám người xông vào kéo thi thể này đi, trong tối nay, nguyệt hắc phong cao, nói không chừng sẽ đưa đi cho chó ăn hoặc tìm nơi hẻo lánh đó chôn. Hắn mỉm cười đi đến cạnh thi thể, lấy ngón tay dính máu đưa vào miệng, hương vị thơm ngọt nháy mắt lan tràn khắp da đầu.

Đêm nay, ở bãi cỏ ngoài quân doanh, lửa trại nổi lên, cá nướng, gà rừng nướng, thỏ hoang nướng vàng rộp, binh lính ngồi trên chiếu hít sâu một hơi, cầm rượu trong tay ăn uống thỏa thích.

Có người ngửa đầu ôm bình lớn hớp một ngụm, yết hầu trượt nhanh mấy cái, uống không hết rượu khiến rượu chảy tràn lên mặt. Hắn lấy tay áo lau, cất tiếng than thở mãn.

Cách đó không xa, một đám binh lính khác quay thành vòng võ tay, người ở giữa cất tiếng quân ca lãnh lót. Mùa thu, đêm dài gió mát, nhưng ở đây lại không cảm nhận được điều này. Bọn họ đắm chìm trong niềm vui sướng của thắng lợi, hiếm khi được tiêu xài phóng túng.

Phương Nghị mở cổ áo rộng chút, đến sông Cửu Long cách đó không xa muốn hít thở không khí. Lúc đó, một trận gió to nổi lên, ánh trăng trên bầu trời bị mây che khuất hơn nửa, cảnh vật chung quanh chỉ có thể nhìn thấy bóng mờ mờ ảo ảo.

Từ bờ sông cất lên tiếng hát uyển chuyển, rất nhẹ, như chiếc lông chim mềm mại gảy vào trái tim. Phương Nghị không tự chủ được bước đến tìm tiếng hát ấy. Bỗng tiếng hát ngừng lại, trong lòng hắn thoáng mất mát, không khỏi có hơi thất vọng.

Phương Nghị đang định trở lại đường cũ, phía trước bỗng nhảy ra một bóng đen, bóng đen ôm một thứ gì đó khá lớn, đi lảo đảo về phía hắn. Phương Nghị muốn tìm hiểu đến cùng, đi về trước vài bước. Đối phương như không phát hiện hắn, cứ đi về hướng này, rồi bỗng vấp vật gì, cả người sắp té ngã.

“Cẩn thận!”

Phương Nghị đi nhanh mấy bước, đỡ người sắp té ngã kia. Hắn đến gần mới thấy rõ ràng đối phương là một thiếu niên, rất lạ mặt.

Thẩm Ngọc kêu một tiếng, thùng gỗ trong tay không giữ được mà rơi xuống trên đất, lăn lăn, quần áo mới giặt xong ướt sũng hết.

Hắn không rảnh lo Phương Nghị, vội bước nhanh qua nhặt quần áo trên đất lên, lật trái lật phải xem mấy lần, lại nhặt một cái khác lên, lật xem mấy lần. Lặp lại mấy lần giống vậy, hắn rũ tay xuống, biểu tình buồn khổ.

“Dơ hết rồi.”

Phương Nghị chú ý thấy quần áo trong tay thiếu niên đều là của binh lính, trong lòng hiểu rõ, đi qua giúp thiếu niên nhặt quần áo bị rơi vào thùng gỗ.

“Tối rồi sao người còn giặt quần áo bên sông một mình?”

Trong quân có nô lệ chuyên làm mấy việc vặt vãnh, họ không làm xong việc của mình thì ngày mai sẽ không lãnh đủ ba bữa cơm, còn bị người dẫn đầu quở trách.

Bây giờ đang vào cuối thu, nước sông lạnh băng, tuy nói địa vị của quân nô thấp hèn, nhưng cũng không đáng để họ bị lạnh chết. Rốt cuộc, quân nô ăn ít, làm nhiều, thiếu một người lao động thì quân đội bị thiệt chứ ai.

Nhưng cũng có vài chuyện đặc biệt, thí dụ như quần áo để nhiều thì nhất định phải giặt xong trong đêm, lúc này sẽ có người phụ trách phái vài quân nô lại, vài người cùng làm, có nhiều quần áo mấy cũng nhanh giặt xong.

“Ta mới tới, họ ném quần áo cho ta nói đây là quy củ, ta không chịu thì không chỉ không cho ăn cơm còn bị đại nhân bề trên trách nặng.”

“Người giặt bao lâu rồi?”

“Từ trưa tới giờ, khi nãy giặt xong rồi, mà bây giờ dính bùn hết, nhất định phải giặt một lần nữa rồi.”

Thẩm Ngọc nói, cảm thấy không biết mình phải giặt tới khi nào, buồn quá mà rơi mấy giọt nước mắt.

5. Chương 5

Phương Nghi thấy hần mặc mỏng quá, cởi áo ngoài khoác lên người hần. “Gió đêm lạnh lắm, mặc vào đi.”

Thẩm Ngọc còn khóc thút thít, nghe vậy thì ngoan ngoãn gặt đầu, mặc áo vào, nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

Áo ngoài mang lại cảm giác mềm mại thoải mái, chắc là đắt lắm.

“Đại nhân tên gì? Sáng sớm mai ta sẽ mang áo trả ngài.”

Phương Nghi vốn định nói thôi, nhưng nghĩ lại, thấy tính tình của thiếu niên này, nếu từ chối không chừng sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của hần.

“Phương Nghi, Phương của ngay ngắn, Nghi của sức lực.”

Thiếu niên cười khẽ nói: “Nghe rất có khí thế, rất phù hợp với khí chất của đại nhân đó.”

“Ta tên Bạch Ngọc, ý của câu “bạch ngọc vô hạ”.”

Từ vào doanh đến giờ, Thẩm Ngọc vẫn luôn bên trong lều của Khải điện hạ, người gặp qua hần rất ít. Mọi người vẫn luôn cho rằng Thẩm Ngọc có gương mặt yêu nghiệt khuynh quốc khuynh thành, nhưng thật ra gương mặt thật của Thẩm Ngọc lại không thể gọi là đẹp, cho nên không ai nghĩ hần chính là yêu nghiệt họa thủy trong lời đồn.

“Rất êm tai, cũng rất phù hợp với khí chất của người.”

“Đại nhân quá khen.”

Hần nhặt xong chiếc áo cuối cùng vào thùng, nói với Phương Nghi: “Đại nhân đứng đây lâu rồi, nên về sớm chút kéo bị cảm lạnh.”

“Trời cũng không còn sớm, ta còn thùng quần áo cần giặt lại, xin cáo từ trước.” Bạch Ngọc mới dùng hết sức ôm thùng đồ lên đã bị Phương Nghi cướp đi, hần nghi hoặc nhìn Phương Nghi, Phương Nghi dùng một tay nâng thùng quần áo lên một cách nhẹ nhàng: “Là ta hại người té ngã, thùng quần áo này cứ giao cho ta giặt đi.”

Rõ ràng là hần vướng cây té ngã, Phương Nghi đỡ hần.

Bạch Ngọc còn định nói gò đó, Phương Nghi giục hần một tiếng: “Đừng từ chối nữa, đi thôi.”

Sao Bạch Ngọc còn không hiểu ý chứ, hần nhỏ giọng nói cảm ơn, đuổi theo bước chân Phương Nghi.

Mây tan trăng hiện, sóng nước Cửu Long lóng lánh, Bạch Ngọc ngồi trên một tảng đá lớn nhìn xa xa, trong miệng nhẹ nhàng cất giọng hát du dương.

Gió sông phất nhẹ vào người, Phương Nghi vừa giặt quần áo vạt vừa ngẩng đầu, hần thấy mái tóc dài của Bạch Ngọc theo gió bay bay, ngón tay thon dài vén một sợi tóc dài qua sau tai.

Trái tim Phương Nghi đập mạnh mấy nhịp.

Bạch ngọc như nhận thấy hần nhìn mình chăm chú, nghiêng đầu nhìn hần.

“Sao người lại vào trong quân?” Phương Nghi nói.

“Một người đã cứu ta, hắn đưa ta vào quân doanh, rồi biến mất không thấy. Ta vì sự sống, mà vào quân nô, cả ngày làm việc không nghỉ để có bữa ăn.”

“Quân nô lại không dễ làm, hơn nữa là những người trong gia đình tội phạm, bắt đắ dĩ mới vào quân doanh nghe người sai khiến.”

“Ta biết.” Bạch Ngọc nói: “Nhưng ta còn muốn gặp lại hấn một lần.”

Hấn từ từ cong khoe môi: “Hấn mặc áo giáp đen uy phong lẫm lẫm, bên hông đeo bảo kiếm. Đôi mắt... đôi mắt như chim ưng bay lượn trên bầu trời, bá đạo lại hung ác.”

Trong ánh mắt hấn dấy lên sự chờ mong: “Đại nhân, người gặp hấn chưa?”

Phương Nghị nói: “Hấn là sát thần uy chấn tứ phương, Hàn Cẩn điện hạ của nước Chu.”

Bạch Ngọc kinh ngạc nói: “Hấn lại là Hàn Cẩn điện hạ?!”

“Người có thể nói thêm cái chuyện của hấn cho ta nghe không?”

Họ nói chuyện đến khi mặt trời mọc lên ở chân trời mới cáo biệt nhau. Phương Nghị trở về lều mình, rửa mặt chải đầu sơ sơ, ngồi xuống, cầm sách về quân đội lật xem từ từ, chưa được mấy câu, trong đầu đã hiện ra giọng nói, dáng điệu và nụ cười của Bạch Ngọc.

Xa nhau chưa được bao lâu, hấn đã bắt đầu nhớ thiếu niên ấy. Phương Nghị không khỏi chờ mong cảnh tượng lúc Bạch Ngọc trả áo cho mình.

Phương Nghị còn chưa chờ lâu, hấn lệnh vài người âm thầm chăm sóc Bạch Ngọc xong thì một tiểu binh chạy vào nói: “Tướng quân, bên ngoài có một tên quân nô muốn tìm người.”

“Mau mau mời vào!”

Sau khi chiếm được Nam thành, quân đội mỗi mệ, Hàn Cẩn điện hạ lệnh cho toàn quân tại chỗ đợi lệnh. Ba ngày sau tiến quân vào phía nam, công phá phòng thủ quân Triệu.

Trong ba ngày này, Bạch Ngọc theo lời hẹn mà thường hay tới tìm Phương Nghị. Hai người bên nhau dần dần quen thuộc, Phương Nghị càng không muốn chia lìa với Bạch Ngọc. Hấn nhớ đến chỗ ở của Bạch Ngọc đơn sơ, bữa cơm mỗi ngày càng là đạm bạc. Cho nên, hấn bèn đưa ra đề nghị muốn Bạch Ngọc ở cùng mình, Bạch Ngọc đồng ý.

Chỗ ở của Phương Nghị và Hàn Cẩn liền nhau, mỗi lần ra ngoài Bạch Ngọc đều có thể ngẫu nhiên gặp được Hàn Cẩn, nhưng mỗi lần hấn chỉ khách sáo nói mấy câu.

Đối phương đi rồi, hấn lại luôn nhịn không được mà nói với Phương Nghị vài câu về Hàn Cẩn điện hạ. Có một còn buột miệng nói mình ngưỡng mộ Hàn Cẩn điện hạ, hy vọng có thể bên hấn một lần.

Phương Nghị nghe vậy, trong lòng vừa chua xót lại đau khổ, lúc này mới nhận ra tâm ý của mình dành cho Bạch Ngọc.

Phương Nghị muốn độc chiếm Bạch Ngọc lại không nỡ để hấn mỗi ngày phải chịu nỗi khổ tương tư. Thế là vào buổi tối lúc đại quân chuẩn bị xuất phát, hấn nói với Hàn Cẩn điện hạ đêm nay mình có việc muốn bẩm báo, nhưng còn bận việc khác, Tối nay sẽ sai người đáng tin cậy đến trước.

Ngày ấy, hấn cho Bạch Ngọc một tấm lệnh bài của mình.

6. Chương 6

Hàn Cẩn đang lau chuôi kiếm của mình, hấn lau mềm nhẹ tinh tế, như đang đối đãi với tình nhân.

Trên bàn đặt một chiếc đèn dầu, rèm che lều bị đẩy ra, gió thổi vào, ngọn lửa run lên.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hàn Cẩm cũng không thèm nâng đầu.

“Không có gì, trưởng quân thấy điện hạ mệt nhọc, phái ta tới hầu hạ người.”

Giọng nói mềm nhẹ xen vài phần nhút nhát, Hàn Cẩm nhú mào.

“Thẩm Ngọc?”

“Không, Thẩm Ngọc đã chết, ta là Bạch Ngọc.”

Hàn Cẩm ngừng động tác tay, ung dung nhìn Bạch Ngọc cởi áo choàng, từng bước lại gần hần.

“Điện hạ không ngạc nhiên vì sao ta lại lấy tên này à?”

Hàn Cẩm nhướng mào, hỏi lại: “Vì sao?”

“Hàn Cẩm là viên ngọc quý, có người muốn thành một đôi với ngài, chỉ có biến thành bạch ngọc không tỳ vết mới xứng đôi.”

“Nhưng ta không cần.”

Hàn Cẩm nói: “Người câu dẫn Phương Nghị, nửa đêm lẩn vào lều của ta rốt cuộc có mục đích gì?”

Bạch ngọc ngừng bước chân, mắt đã rưng rưng: “Ngài còn không rõ sao? Ta thích ngài đó, điện hạ.....”

“Ta không tin.”

“Điện hạ không biết đâu, Hàn Khải làm nhục ta..... Bị giam lỏng mấy ngày nay, hần nói muốn ta chết với hần, làm quỷ cũng không buông tha ta. Nếu ngày đó ngài không ép ta giết hần, chắc giờ ta đã biến thành phân trồng rau rồi.”

“Đây là lý do của người?” Hàn Cẩm khịt mũi coi thường.

“Không, mới đầu ta chỉ cảm kích ngài. Sau đó, ta trở thành quân nô gặp trưởng quân, hần bảo ta ở chỗ hần. Nơi đó vừa ra là có thể thấy điện hạ ngay. Sáng sớm ngày đó, ta nhìn lên ngài múa kiếm ở khu đất trống gần đó, bóng dáng đó thật đẹp.”

Bạch Ngọc từ từ kể chuyện, nói xong câu cuối còn nở nụ cười hoài niệm. Hàn Cẩm chú ý thấy ảnh ngược của mình ở trong tròng đen xinh đẹp của hần, thoáng cứ như tình yêu sâu nặng.

Mẫu thân của Hàn Cẩm không được sủng ái, nên hần cũng bị ghẻ lạnh. Nhiều năm chỉ ở trong phòng, mẫu thân phát tiết tất cả oán giận với phụ thân vào hần. Từ nhỏ, Hàn Cẩm chưa bao giờ nghe người khác nói một câu thích hần, trưởng thành lại vì tính cách âm ngoan thô bạo mà người khác càng lánh xa.

Lần đầu nghe có người nói thích hần, dù là người như Hàn Cẩm cũng không khỏi có chút động dung.

“Ta tạm thời tin người.” Hần phà hơi thở lên vành tai trái của Bạch Ngọc: “Người muốn hầu hạ ta sao đây?”

Bạch ngọc lấy tay che hai má, quay đầu đi, nhỏ giọng nói dứt quãng: “Vây để ta cởi áo tháo thắt lưng cho điện hạ trước nha.”

Thì ra là đang thẹn thùng.

Hàn Cẩm vòng qua bàn, đến trước người Bạch Ngọc liếm vành tai hần, vừa lòng thấy Bạch Ngọc càng run dữ hơn, hần cười ha ha, vui sướng tháo đai lưng mình ra.

“Để ta làm cho.”

Độ ẩm trong lều càng tăng cao, Bạch Ngọc bị Hàn Cẩm đè trên giường, quần áo bị cởi ra từng lớp một, cho đến khi lộ ra hình xăm hồ ly.

Bạch Ngọc khẩn trương kéo quần áo che lại: “Đừng nhìn!”

“Sao người lại xâm thứ này?” Hàn Cẩm hỏi: “Thú vui à?”

Bạch ngọc lắc đầu, sắp rơi nước mắt, hấn nghẹn ngào nói: “Sao lại vậy chứ! Là Hàn Khải, hấn nói ta là hồ ly tinh mê hoặc lòng người, câu dẫn người khắp nơi. Hấn muốn xâm lên người ta hình hồ ly để người khác đều bị dọa chạy, ta mới có thể thuộc về một mình hấn.”

“Theo ta biết, bình thường Hàn Khải cả gà cũng không dám giết, sao nỡ làm chuyện này với người?”

Sự tủi thân trong mắt Bạch Ngọc càng sâu, nước mắt trong suốt che khuất sự tinh ranh chợt lóe rồi biến mất. Hàn Cẩm không thấy được, hấn chỉ nghe.

“Hàn Khải trước mặt người khác làm một vẻ, ở trước mặt ta lại là một vẻ khác..... Hấn làm rất nhiều chuyện độc ác xấu xa với ta.”

“Có điều, chết không đối chứng, điện hạ có tin lời nói của ta không?”

Bạch Ngọc lau nước mắt, Hàn Cẩm lại thấy ảnh ngược của mình trong mắt hấn, đây là đôi mắt chân thành mà mỹ lệ.

Hấn buột miệng thốt ra: “Đau không?”

Bạch Ngọc sững sốt, hiểu ra ý của câu này, từ từ nở nụ cười vui sướng.

“Ý của điện hạ là... tin tưởng ta đúng không?”

Hàn Cẩm không trả lời, nhưng Bạch Ngọc biết đáp án chắc chắn.

“Có lời này của điện hạ, lúc ấy có khổ hơn nữa, ta cũng không cảm thấy khổ. Nhưng hình xâm này xấu xí, điện hạ thấy chó có ghét bỏ.”

Hàn Cẩm lấy tay cởi quần áo hấn ra, đầu ngón tay di chuyển dừng lại ở đôi mắt vàng của hồ ly.

“Tựa như nước chảy mây trôi, đường nét của Hồng hồ vẻ nên, sinh động như thật. Đặc biệt là đôi mắt vàng này, rất xinh đẹp.”

Hàn Cẩm không nói, hấn cảm thấy quen thuộc lạ thường, dường như đã nhìn kỹ nó ngàn vạn năm.

“Hình như ta càng thích điện hạ hơn rồi, điện hạ thích ta chứ?”

Trong đầu Hàn Cẩm thoáng qua hồ ly màu đỏ, hấn không thể kìm chế được mình, ma xui quỷ khiến nói: “Thích.”

Bạch ngọc cười nói: “Ta nguyện ý giao bản thân cho điện hạ, chỉ là.....”

Hấn từ từ nói: “Điện hạ ngàn vạn ngàn vạn đừng phụ ta.”

Nước chảy thành sông, vị trí thay đổi, không biết khi nào vị trí của họ lại đảo ngược như vậy.

Bạch ngọc đề lên người Hàn Cẩm, Hàn Cẩm nhiệt liệt hôn lên làn da bên cổ hấn.

Bạch ngọc thở dốc nhẹ nhàng, sờ lên miệng Hàn Cẩm, đây là động tác mang tính ám chỉ rất rõ ràng.

“Người đang làm gì?!”

Bạch ngọc cảm thấy rõ mình bị Hàn Cẩm đẩy xuống giường.

“Sao vậy? Ta..... Ta chỉ muốn cho điện hạ thoải mái thôi mà, Hàn Khải cũng bảo ta làm như vậy.”

Hàn Khải đúng giống người bị áp thật.

“Ngoan, người lên đây, nằm ở dưới đừng cử động được không?”

“Điện hạ muốn ta nằm dưới?” Bạch Ngọc lắc đầu, nước mắt chảy dữ dội.

“Ta không được đáng vẻ kia của Hàn Khải.” Bạch ngọc nói: “Có phải điện hạ ghét ta không?” Hấn cười thâm đạm: “Ta hầu hạ Hàn Khải lâu như vậy, điện hạ nhất định là cảm thấy ta.....”

Hấn nghẹn ngào một chút, thật sự nói không được một chữ cuối cùng.

Hàn Cẩm nhíu mày, vươn tay muốn kéo hắn lên. Trong đầu hiện lên suy nghĩ nằm dưới cũng không phải không thể. Bạch Ngọc lại tránh hắn, cúi đầu vội vàng áo ngoài lên khoác vào người.

7. Chương 7

“Hầu hạ điện hạ là ta vọng tưởng.....” Hắn hốt hoảng đứng lên, “Ta đây sẽ đi ngay.”

Tay Hàn Cẩm dừng ở giữa không trung, nỗi lòng hắn phức tạp, nghĩ đến trong mắt Bạch Ngọc không còn có hắn, ngực lại hơi nhói đau.

Phương Nghị đứng ở ngoài lều, nhìn chằm chằm hướng Hàn Cẩm điện hạ, nhả chặt mày.

Hắn còn đang vọng tưởng, Bạch Ngọc đi vào lều Hàn Cẩm chỉ để nói tiếng cảm ơn, cũng không sẽ xảy ra chuyện gì khác. Nhưng thời gian qua lâu như vậy, Bạch Ngọc còn chưa về, hắn và Hàn Cẩm điện hạ đang làm cái gì.....

Phương Nghị không tìm được nắm chặt nắm tay, móng tay đâm vào thịt, cố gắng kìm chế hành động của mình, hắn phát điên muốn đi tìm Bạch Ngọc.

Ngay lúc hắn cảm thấy mình sắp nhện không được, một bóng đen từ xa cất bước, lao đảo chạy lại.

Phương Nghị liếc mắt một cái đã nhận ra bóng dáng kia, đó rõ ràng là Bạch Ngọc!

Bạch ngọc cũng hiển nhiên thấy hắn.

“Phương Nghị.....”

Hắn gọi nhẹ một câu, dường như bắt thanh gỗ cứu sinh.

Phương Nghị vội tiến lên mang hắn vào lều. Trời tối quá, ở ngoài hắn không thấy rõ, bay giờ vào lều có đèn chiếu, cả người Bạch Ngọc chật vật, nhìn không sót gì.

“Sao lại thế này, Hàn Cẩm điện hạ ép người?”

Chỗ cổ Bạch ngọc có mấy dấu hôn mới tinh, quần áo hỗn độn không chịu nổi, trên mặt còn vương nước mắt, người sáng suốt vừa thấy đã biết đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Ngọc lắc đầu: “Không, là ta tự nguyện.”

Phương Nghị giống như bị một cục đá chặn kín yết hầu, trên không phải, dưới cũng không phải, nghẹn đến ngực hắn đau.

“Chúng ta không làm gì cả.”

“Hắn đẩy từ trên giường xuống. Phương Nghị, tuy điện hạ không nói rõ, nhưng ta biết hắn ghét bỏ ta.” Bạch Ngọc tự thuật không mang theo cảm tình, nước mắt lại chảy xuống.

Phương Nghị ôm chặt hắn vào ngực, chỉ cảm thấy bảo vật mình quý trọng bị người trộm đi, không chỉ không được quý trọng, còn vứt như giày rách.

Hắn rốt cuộc không nén được sóng gió mãnh liệt trong lòng, “Ngọc nhi, Hàn Cẩm điện hạ không thích hợp với ngươi. Ngươi nhìn thử người bên cạnh một lần đi, có người đang chờ ngươi!”

Hắn nhìn thẳng vào đôi mắt Bạch Ngọc, lại phát hiện trong mắt Bạch Ngọc dường như nhuộm một màu sầu đau.

“Còn có ai chờ ta chứ?” Bạch Ngọc hỏi hư vô mờ mịt, Phương Nghị đau lòng muốn chết.

Hắn ôm mặt Bạch Ngọc: “Ta! Là ta!”

“Ta yêu ngươi!”

Bạch ngọc kinh ngạc trừng lớn mắt: “Người với ta quen nhau còn đến ba ngày.”

“Ba ngày đã lâu rồi.....” Phương Nghị thở dài nhẹ, chấp nhận: “Ta đã đâm sâu rễ tình dành cho người.”

“Cũng đúng, ta mới thấy diện hạ đã.....” Bạch ngọc không nói tiếp. Hắn lắc đầu: “Ta và diện hạ không thể nào.”

“Đừng nhắc Hàn Cẩm diện hạ nữa. Ngọc Nhi, ở bên ta được không?”

Trong mắt Bạch Ngọc lóe chút ánh sáng, lại chợt tắt đi: “Người không biết trước kia ta trải qua những chuyện gì đâu, rất xấu xa.....”

“Ta không để bụng!” Phương Nghị nói: “Người muốn sao mới chịu tin tưởng ta?”

Bạch Ngọc lộ ra chút mong đợi, hắn nhỏ giọng hỏi: “Nếu người làm chuyện cá nước thân mật với ta.....”
Hắn thẹn thùng đỏ mặt: “Có thể nằm dưới không?”

Phương Nghị lập tức hiểu tại sao Hàn Cẩm diện hạ từ chối Bạch Ngọc, hắn cảm thấy may mắn trong lòng, hận không thể ngửa mặt lên trời hét lớn. Dường như hôn ngay lên mặt Bạch Ngọc.

“Nguyên ý, ta nguyện ý!”

Lúc Bạch Ngọc và Phương Nghị ôm hôn, thấy rèm lều bị đẩy ra một góc nhẹ rồi rơi xuống, hắn biết vừa rồi có người vẫn luôn đứng đó.

Hắn cởi quần áo mình ra.

“Phương Nghị.....” Hắn nhẹ nhàng gọi: “Ta muốn người.”

Nam thành bị chiếm, nước Chu tiến công Triệu với quý mô lớn.

Hóa ra, Thẩm Ngọc là gián điệp nước Triệu. Hắn thừa dịp Khải diện hạ không phòng ngừa mà giết chết diện hạ, mang thi thể nhảy xuống sông Cửu Long, một thế hệ họa thủy cứ như vậy tiêu vong.

Lời đồn này lan truyền nhanh chóng ở quân doanh nước Chu. Cùng lúc đó, một lời đồn khác dần truyền ra.

Có người nói, Phương Nghị tướng quân phá lệ chiếu cố một quân nô, có thể nói cầu gì cũng cho. Hắn từng không màng phản đối, ngồi chung ngựa với quân nô kia, đi trước đại quân đông đảo.

Quân nô là Thẩm Ngọc thứ hai, còn có người nói hồn phách Thẩm Ngọc bám vào người quân nô kia.

Nhưng càng nhiều người nói, quân nô là người hiền lành, vì giúp một binh lính bị thương, không tiếc để mình bị thương.

Quân sĩ nước Chu đều là thanh niên mới lớn đầy nhiệt huyết, phần lớn nam tử hán trời sinh đã có bản năng trượng nghĩa, có lòng kính nể. Còn nữa, người thấy quân nô rồi đều nói hắn không yêu mị, trong lời nói lúc nào cũng khuyên người khác hướng thiện. Một người như vậy, sao có thể sẽ trở thành họa thủy.

Ngày đại quân công phá thành đô nước Triệu kia, trên dưới toàn quân đều biết tên của quân nô —— Bạch Ngọc. Bởi vì, sau khi Phương Nghị giết Triệu Vương, ở bữa tiệc tuyên công long trọng tuyên bố trước mặt toàn quân tâm ý của mình.

Hắn cầm một chén rượu, nhìn Bạch Ngọc đang ngồi một góc của yến hội.

“Trên đời chưa từng có chuyện cưới nam tử, nhưng hôm nay ta coi như người đầu tiên. Xin các huynh đệ đang ngồi ở đây làm chứng. Ta muốn kết đôi, gắn bó suốt đời với Bạch Ngọc, đời này kiếp này không rời không bỏ!”

Phương Nghị dùng cái nhìn bất thiện, trừng khắp nơi. Mấy người vừa định ngăn cản im hết, thở cũng không dám thở mạnh. Họ đặt tâm mắt, lặng lẽ nhìn Hàn Cẩm diện hạ ở chủ vị.

Ngoài dự đoán, Hàn Cẩm diện hạ chỉ bưng chén rượu lên, nhìn Bạch Ngọc, hắn nói: “Dù sao cũng phải hỏi ý đương sự thế nào chứ?”

“Phải, phải, ta nhất thời kích động nên nói không lựa lời, may mà có diện hạ nhắc nhở.” Phương Nghị hỏi: “Ngọc nhi, người có bằng lòng không?”

Bạch ngọc nhìn về Hàn Cẩn, thần sắc trong mắt phức tạp khó đoán, qua một hồi lâu, hần mới chậm rãi nói: “Không ít đại nhân ở đây đều biết, địa vị ta thấp hèn. Bởi vì thân phận ti tiện, ta từng bị người từ chối. Thật may, giờ đây ta đã buông bỏ khúc mắc, lại tìm được người nguyện không từ bỏ ta, ta tự nhiên nguyện ý.”

Phương Nghị kích động khó nén được, hận không thể ôm ngay thân thể mảnh mai của Bạch Ngọc một cái.

Không biết Hàn Cẩn uống bao nhiêu rượu mà say rồi. Phương Nghị sợ đêm dài lắm mộng, quyết định tổ chức đám cưới trước khi đại quân về nước. Hần chọn một quán trọ phát đạt trước khi nước Triệu đều mất nước, tự mình lên phố đặt mấy món dùng cho lễ cưới.

Có người vui, cũng có người sầu.

Hàn Cẩn gác kiếm lên giá.

Hần chấp tay sau lưng, không nói lời nào, binh lính quỳ gối phía sau quỳ muốn tê gối, người này là tinh binh Hàn Cẩn diện hạ đưa theo lên chiến trường, thân phận thật lại là tử sĩ của điện hạ.

“Ta với Phương Nghị, người thấy ai tốt hơn?”

“Phương Nghị chẳng qua chỉ là một tên thất phu, hữu dũng vô mưu. Bàn võ công, so mưu trí, thân phận, sao có thể so nổi với điện hạ. Huống chi, Phương Nghị lại còn muốn cưới một gã đàn ông từng là quân nô làm vợ. Dù hần có năng lực bằng trời đi nữa, sao lấp nổi miệng lưỡi thế gian. Tương lại Phương Nghị sắp hết rồi.”

Hàn Cẩn đột nhiên xoay người, mặt xám xịt: “Nhưng hần có được một thứ.”

Thị nữ chuyên tâm chải mái tóc dài, đen nhánh giúp Bạch Ngọc. Trên giường đặt một bộ áo cưới màu đỏ được xếp ngay ngắn, đây là Phương Nghị bắt thợ may trong cung may gấp suốt đêm.

Bạch ngọc nhìn mình trong gương đồng, đây là một gương mặt cực bình thường, cái gương mặt xấu xí, bình thường như nước này lại có một người yêu nó hết mình, không, còn thêm một người cũng sắp như vậy.

Hần nghĩ đến người kia, không nén được tiếng cười sung sướng.

“Nhìn công tử rất vui.”

“Đúng vậy, người ta ngàn mơ vạn ước cuối cùng sắp có được.”

Thị nữ kia cười nhẹ: “Công tử, tới tới mới được gặp mặt tân lang đó.”

Tiếng pháo mừng nổ tung bừng, áo cưới đỏ như màu tuyết đỏ, khách khứa nối nhau tụ tập trước cửa khách điếm.

Bạch Ngọc mặc áo cưới, đi từ phòng chữ thiên đến sảnh lớn. Phương Nghị đi từ xa lại, nắm lấy tay hần, họ cùng mặc áo cưới giống nhau như đúc, trường thân ngọc lập, là một cặp rất xứng đôi.

Hai người bái đường xong, Phương Nghị cúi người nói nhỏ bên tai hần: “Trở về thành ta nhất định làm thêm một hôn lễ long trọng cho người.”

Bạch Ngọc cười nhẹ, đi theo hỉ nương bước từng bước về phòng tân hôn.

Những mảnh vải dài treo đầy xà nhà, như màu máu tươi đẹp.

Bạch Ngọc ngồi trên giường, an phận chờ đợi. Hần đợi thật lâu, đợi đến đêm khuya.

Cửa vang tiếng “kéo kẹt” mở ra.

Một người đi vào, màu đỏ, mặc áo cưới giống hần như đúc.

Tân lang có khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt như chim ưng.

Hần nghe thấy mình hỏi: “Điện hạ, sao lại là ngài?”

8. Chương 8

“Tàn đảng của hoàng thất nước Triệu ẵm vào khách dự lễ, không ai đoán được chúng sẽ đột nhiên gây rối.”

Bạch Ngọc vội nắm chặt áo cưới, vội vàng hỏi: “Phương Nghị đâu? Hắn có bị thương không?”

Hàn Cẩm đi đến trước bàn rót hai ly rượu.

“Ngài mau nói đi chứ?”

“Trưởng quân nhờ ta sau này chăm sóc người thật tốt, ta đồng ý với hắn rồi.” Hắn bưng chén rượu thông thả tới gần Bạch Ngọc: “Thân phận của người đặc biệt, ta nghĩ mãi, quyết định thay thế Phương Nghị cưới người, có thân phận như ta bên cạnh, người sẽ không bị người ta nói xấu.”

“Ngài nói vậy! Phương Nghị đâu? Ta muốn đi tìm hắn.”

Hàn Cẩm chắn trước mặt hắn, như một bức tường đồng vách sắt.

“Ngài tránh ra!” Bạch Ngọc muốn đẩy hắn ra.

“Người muốn ta nói rõ mới chịu à?” Hàn Cẩm nói: “Phương Nghị chết rồi!”

Bạch Ngọc không thể tin muốn phản bác: “Không thể nào, hắn chính là chiến thần!”

“Chiến thần cũng là người có máu có thịt, bị đâm xuyên qua tim cũng sẽ chết.” Hàn Cẩm đưa rượu đến trước môi Bạch Ngọc: “Uống nó đi. Tuy chúng ta không bá thiên địa, nhưng uống rượu giao bôi cũng coi như phu thê, ta sẽ bảo vệ người cả đời.”

Bạch Ngọc trầm mặc nhìn chằm chằm Hàn Cẩm, bỗng duỗi tay hất đổ ly rượu. Hương rượu bỗng chốc lan tỏa cả phòng.

Hàn Cẩm bắt lấy cổ tay hắn, giọng nói vững vàng: “Nếu người không muốn uống, vậy giờ chúng ta làm đi.”

Bạch Ngọc trừng lớn mắt, liều mạng giãy giụa, nhưng Hàn Cẩm không hề cho hắn cơ hội. Cởi đai lưng ra, trói chặt hai cổ tay hắn lên đầu giường. Hàn Cẩm đè lên người hắn, xé áo cưới màu đỏ ra.

Bạch Ngọc muốn chửi ầm lên, nhưng đã bị đôi môi lạnh lẽo chặn lại, hàm răng cạy đôi môi mềm mại ra, vị rỉ sắt nồng đậm tràn ngập cả khoang miệng. Hàn Cẩm bị cắn chảy máu, không lùi ra mà còn tiến vào, đầu lưỡi của hắn thăm dò, khai phá, không bỏ qua bất cứ nơi nào.

Bạch Ngọc bị bắt nuốt vào mấy ngụm máu. Hắn bị Hàn Cẩm thể công hung mãnh dọa sợ, quên mình muốn làm gì, không chút phòng bị nào. Khi tách ra, khoe miệng Bạch Ngọc chảy một hàng máu xuống. Hàn Cẩm mặc kệ đôi môi mất quá nhiều máu của mình, hắn lau dòng nước mắt của Bạch Ngọc một cách thật dịu dàng.

“Qua đêm nay, người muốn gì ta cũng cho người.”

“Ngài không phải ghét ta sao?”

Bạch Ngọc không thể tin những gì mình vừa nghe.

“Tối đó, ta đuổi theo.....”

Hàn Cẩm không nói thêm gì nữa, nhưng Bạch Ngọc nghe vậy thì đã hiểu.

“Người hối hận?”

Bạch Ngọc cất tiếng nói mang vài phần nức nở:

“Sao đến giờ ngài mới nói cho ta?” Giữa họ đã có một Phương Nghị.

Nến cưới khắc hình rồng phượng cháy hết, ánh nắng ấm áp sáng sửa ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi trên nền đất tạo nên những hình ảnh loang lổ sáng tối.

Bạch Ngọc đau nhức khắp người. Cả đêm qua, Hàn Cẩm không biết nói qua bao nhiêu lần hai chữ “Lần nữa”, hắn cuối cùng hết chịu nổi mà ngắt xiu, dường như Hàn Cẩm còn làm tiếp.

Bạch Ngọc nhin không được dùng một chân đá Hàn Cẩn, cổ chân lại bị nắm lấy, Hàn Cẩn hôn nhẹ lệ sườn mặt hắn.

“Chào buổi sáng, Ngọc nhi.”

Bạch Ngọc vốn định cũng định “bố thí” một câu chào buổi sáng, nhưng nhớ ra Phương Nghị chết rồi, sắc mặt hiện lên vẻ đau buồn, trầm mặc không nói câu nào.

9. Chương 9

“Sao mới sáng đã xụ mặt rồi?” Mặt Hàn Cẩn có vẻ rất thỏa mãn.

Không biết còn tưởng người nằm dưới chính là Bạch Ngọc, hắn thăm cẩn rằng, xoa eo. Hàn Cẩn thấy thế không ngừng xoa bóp giúp hắn: “Thoải mái chút chưa?”

Bạch Ngọc gật đầu đáp lại, nghĩ lại mới thấy vừa rồi tựa như hành vi ân ái của phu thê, không kìm được thẹn quá hóa giận đỏ mặt.

“Sao tự nhiên ngài lại đối xử tốt với ta như vậy?”

Hàn Cẩn nói: “Chẳng lẽ Ngọc nhi đã quên, hôm qua chúng ta mới động phòng hoa chúc, trượng phu đối xử tốt với thê tử chẳng lẽ không đúng à?”

“Người không phải.” Bạch ngọc nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, muốn từ trong đó nhìn ra manh mối gì “Người không phải người vì hôn nhân mà thay đổi.”

“Ngọc nhi thật thông minh.” Hàn Cẩn hôn lên trán hắn: “Trên thực tế, kiếp trước ta yêu người, nên kiếp này mới nhìn thấy người lần đầu đã khuynh đảo vì người. Chỉ muốn đem tất cả những thứ tốt đẹp trên đời cho người hết, để người cũng yêu ta.”

“Sao ta lại nhớ rõ, lần đầu tiên người thấy ta đã dùng kiếm kề lên cổ ta kìa?” Bạch Ngọc hỏi: “Đây là cách yêu của người à?”

Hàn Cẩn gõ lên đầu hắn, cười khê: “Người tin à?”

Bạch Ngọc trả lời nghiêm túc: “Ta không tin.”

“Không tin thì thôi.” Hàn Cẩn nói nghiêm túc: “Người chỉ cần nhớ kỹ, ta muốn đem tất cả những thứ tốt đẹp trên đời cho người, đây là nói thật.” Hắn lại nói thêm: “Người muốn gì, ta cũng cho người.”

“Đây là người nói đó.” Bạch ngọc nhướn mày nói: “Ta muốn người gọi ta là phu quân.”

Hàn Cẩn nghiêng người dán sát vào lỗ tai Bạch Ngọc: “Phu quân.” Giọng nói khàn khàn đầy từ tính, nói như đang đùa.

A hu hu, chiêu mình dùng bị dùng trên người mình rồi.

Thật khiêu khích nha.

Mắt Bạch Ngọc lấp lánh, bỗng chốc nước mắt tràn mi, giọng nói thì đau khổ mà trong lòng thích muốn chết: “Phương Nghị cũng gọi ta như vậy, ta muốn gặp hắn quá, cho dù cùng đi xuống đất cũng được.”

“Hôm qua chúng ta mới lên giường, nhanh vậy đã nhớ tới người đàn ông khác?” Hàn Cẩn ôm hắn vào lòng.

“Hắn không phải người khác, chúng ta đã bái thiên địa. Thiên địa làm chứng, cho dù sống hay chết, hắn cũng là phu quân cả đời ta.”

Bạch Ngọc nói: “Không phải nói cái gì cũng đáp ứng theo ta, nhanh vậy đã hối hận?” Hàn Cẩn ôm hắn thật chặt.

“Ta đáp ứng người.”

Lúc Hàn Cẩm dẫn Bạch Ngọc xuất hiện trước mặt mọi người, mọi người vẫn chưa lộ ra dị nghị nào khi họ cùng xuất hiện.

Bàn ghế cả sảnh có thêm những thanh đao dài ngắn khác nhau. Vết máu trên mặt đất đã được dùng nước sạch cọ rửa, giờ chỉ có thể nhìn thấy dấu vết rất mờ.

Hàn Cẩm đi trước dẫn đường, Bạch Ngọc nhắm mắt theo đuôi, sắc mặt của hắn còn xem như hồng hào nhưng khi tầm mắt thấy được những dấu vết đó lập tức trở nên tái nhợt, bước chân mềm nhũn, lão đảo vài cái, mắt như sắp rơi lệ.

Hàn Cẩm bước chậm lại, cầm tay hắn như an ủi.

“Đừng nhìn, tất cả đã qua rồi.”

Sau khi rời khỏi đó, họ lên xe ngựa, đường núi xóc nảy, Hàn Cẩm ôm Bạch Ngọc vào ngực.

“Sao Phương Nghị lại ở trên núi?”

Bạch ngọc xóc một góc bức màn lên, nhìn bên ngoài xuất thần.

Hàn Cẩm nói: “Đám người kia bắt Phương Nghị đi, khi chúng ta đuổi tới, chỉ thấy được thi thể hắn. Hắn bị làm không ra hình người, xác chết vốn không thể tự đi, ta mang Phương Nghị về không được, nên chôn hắn ở ngọn núi này.”

“Hắn sẽ không thích nơi này, đây chính là nước Triệu.” Bạch Ngọc nói.

“Ta sẽ xây một mộ phần chôn quần áo và di vật của hắn ở nước Chu.”

Chỗ chôn hài cốt Phương Nghị chỉ là một phần đất cao đơn sơ, một thanh gỗ khô cắm ở trước, trên đó có khắc “Phương Nghị chi mộ”.

“Phương Nghị.....” Bạch Ngọc tới gần từng bước, mắt đầy nước mắt: “Ta tới trễ rồi.”

Cổ đại trước mộ mọc thành khóm, Bạch Ngọc tìm một chỗ đất ngồi xuống, vuốt ve hai chữ Phương Nghị.

“Điện hạ có thể giúp ta một chuyện không?”

Từ lúc đến tới giờ, Hàn Cẩm vẫn đứng ở cạnh Bạch Ngọc, chưa rời đi một bước.

“Được.”

“Phiên ngài khắc tên ta ở đây —— Bạch Ngọc.” Hắn chỉ vào chỗ còn trống phía dưới trên thanh gỗ khô: “Hắn ở đây một mình sẽ cô đơn lắm, ta để lại “Bạch Ngọc” bên hắn.”

Hàn Cẩm cau mày: “Không được.”

Trên núi gió lớn, lúc đến đây tựa như những lưỡi dao nhỏ cọ lên gương mặt.

“Vì sao không được? Điện hạ cũng biết, ta không phải Bạch Ngọc.”

“Ngọc nhi.....” Hàn Cẩm nhìn thẳng hắn thật lâu, rốt cuộc nói: “Cái gì ta cũng có thể đồng ý với ngươi, chỉ có cái này là không được. Trừ phi, ngươi cũng đồng ý một điều kiện của ta.”

“Chuyện gì?”

“Lấy một thân phận hoàn toàn mới theo ta vào cung, làm phu nhân của ta.”

Bạch Ngọc cười buồn một tiếng: “Ta còn lựa chọn sao?”

Bạch Ngọc và Hàn Cẩm vào vương cung nước Chu, Hàn Cẩm lấy một tên hoàn toàn mới —— Quân Khuynh.

Hàn Cẩm nói: “Ta có thể vì ngươi lật đổ thiên hạ, không bằng ngươi lấy tên là Quân Khuynh đi.”

Bạch Ngọc không dao động, hắn nhìn vào mộ chôn quần áo và di vật của Phương Nghị:

“Trên đời, người vì chiến tranh mà đau khổ quá nhiều, thê ly tử tán, cửa nát nhà tan. Ta chỉ muốn nhất thống các nước, bốn biển thái bình, thiên hạ không còn chiến tranh nữa.”

Mọi người đều nói phu nhân Hàn Cẩn, tuy là nam tử, lại còn từ bi hơn nữ tử.

Không ngờ, trước khi thiên hạ nhất thống thì có cuộc cướp đoạt vô tận.

Nước Chu, năm thứ ba mươi lăm.

“Hàn Cẩn.....”

Quân Khuynh khóc thút thít nhào vào lòng hắn, quần áo trên người có nhiều chỗ bị xé rách.

Hắn run rẩy nói: “Là phụ vương người.”

Ba tháng sau, Chu Vương băng hà, Hàn Cẩn điện hạ kế vị. Chiếu thư đầu tiên của hắn đó là tấn công một đất nước cường thịnh khác —— nước Hạ.

Trở thành Hoàng hậu, Quân Khuynh đùa nghịch đám hoa mẫu đơn ở Ngự Hoa Viên. Hàn Cẩn đi từ nơi xa tới, ôm hắn vào lòng: “Bọn nô tài nói người đang giận?”

Quân Khuynh không mang giày, đôi chân tinh xảo đong đưa trên không, hắn nằm trong lòng ngực Hàn Cẩn, một tay ôm lấy cổ hắn, ngón tay kẹp nhánh hoa mẫu đơn hơi hơi đong đưa.

“Không phải người nói cái gì cũng đồng ý với ta?”

Quân Khuynh hỏi: “Thiên hạ nhất thống đâu? Bốn biển thái bình đâu? Ta chưa thấy gì cả.”

Hàn Cẩn hôn môi hắn: “Nhanh thôi, nước Hạ sắp mất rồi. Nước kế tiếp chính là Tống.”

Hàn Cẩn tại vị mấy năm, chiến tranh không ngừng, tiếng oán than của bá tánh dậy đất, tiếng mắng Chu Vương đang tại vị cao bằng trời.

Nghiệp lớn mở rộng lãnh thổ của Hàn Cẩn còn chưa ngừng lại, chiến tranh liên miên, cuối cùng chỉ còn lại hai nước Trương và Khương có đủ sức chống chọi.

Trong tiệc mừng thọ của mình, Hàn Cẩn mời Trương vương tham gia, ngoài là mời làm khách, trong ngầm bí mật liên thủ chống nước Khương.

Yến hội ăn uống linh đình, tầm mắt Quân Khuynh cứ hay dừng lại trên người Lệ Trần – Vị tướng quân có tiếng mặt quỷ của nước Trương.

Lệ Trần giơ chén rượu, kính hắn, nửa mặt nạ che khuất biểu tình, thấy không rõ tâm tư.

Quân Khuynh lại cảm thấy quen thuộc kì lạ. Yến hội đang diễn ra, hắn lấy cớ thân thể không khoẻ để rời khỏi đại diện.

Lúc ở trên đường, một người lại ôm chặt hắn từ phía sau: “Ngọc nhi.”

10. Chương 10

“Vị đại nhân này nhìn nhầm người rồi, ta là Quân phu nhân của Chu Vương.”

“Ngọc Nhi, người nghe giọng của ta. Người không nhận ra ta sao?”

Quân Khuynh nói: “Nhiều năm trước có vị cố nhân, dáng người, âm sắc rất giống đại nhân, nhưng hắn đã qua đời từ lâu.....” Hắn chậm rãi lắc đầu: “Ta thật sự không dám vọng tưởng rằng hắn còn sống trên đời.”

Lệ Trần nghe xong chỉ cảm thấy đau lòng, lập tức cũng không màng đây chính là vương cung nước Chu, hắn vội nói: “Phương Nghị, ta là Phương Nghị!”

Quân Khuynh xoay người tháo mặt nạ trên mặt Lệ Trần xuống, một vết sẹo dài từ trước mắt xuống khóe miệng, thoạt nhìn hung ác đáng sợ, nhưng đôi mắt, cái mũi, miệng không có chỗ nào mà không phải là Phương Nghị.

“Người tin chưa?”

Quân Khuynh không nói lời nào, mặt nạ lập tức che khuất khuôn mặt lần nữa, hấn kéo Lệ Trần đến một góc tối.

“Nhiều năm như vậy ta đều cho rằng người đã chết, ngoại ô có một phần mộ chôn quần áo và di vật, là của người, ta thường mang bầu rượu đi, ngồi đó cả một buổi trưa.”

Quân Khuynh nói: “Bây giờ người trở về, nói với ta người còn sống. Thì ra, nhiều năm như vậy, chỉ là ta tự mình đa tình. Những lời nói với người đều bị cô hồn dã quỷ nghe đi!”

“Ngọc Nhi, bình tĩnh một chút.” Lệ trần ôm hấn: “Ta không phải cố ý, người nghe ta nói.”

“Đêm đại hôn đó, một đám sát thủ đánh bất ngờ từ sau lưng. Ta không kịp phòng, bị trúng một kiếm. Lúc ấy ta nghĩ, không thể liên lụy người vô tội, nên dẫn chúng ra ngoài thành trốn.”

“Đám sát thủ kia ra chiêu hung ác, hoàn toàn không màng cái chết. Lúc ấy ta mất máu quá nhiều, thật sự là chống đỡ không được. Lúc tốc độ chậm lại, bị đâm một kiếm thủng ngực trái. Ta cho rằng mình phải chết. May mà ông trời có mắt, trái tim ta trời sinh lạ thường, nằm bên phải, bọn họ cho rằng ta chết chắc rồi, chỉ để lại một người xử lý thi thể ta.”

“Người kia không sợ chết, lại sợ quỷ thần. Hấn nói Hàn Cẩm điện hạ lệnh hấn hủy thi diệt tích, kêu ta mau đi đầu thai, chớ mang oán hận mà vất vưởng ở nhân gian.”

“Lúc mũi dao cắt lên nửa khuôn mặt, ta mở mắt ra, cố hết sức bóp chết hấn, phá hủy thi thể hoàn toàn.”

“Sau đó, ta được người ta cứu, vất vả đến được nước Trương.”

Lệ Trần nói: “Đây là tất cả câu chuyện.”

“Vậy sao người không tới tìm ta?!” Quân Khuynh đẩy hấn ra, khóc lớn: “Ta đã gả cho Hàn Cẩm.”

Gương mặt dưới mặt nạ của Lệ trần nhăn lại, đầy hối hận: “Thanh gỗ trên núi khắc tên người, ta cho rằng Hàn Cẩm giết người, cho đến hôm nay.....”

Quân Khuynh lắc đầu: “Ván đã đóng thuyền. Hôm nay, người và ta gặp nhau cũng không thể thay đổi gì cả.”

Lệ trần cảm thấy hoang man, trái tim vẫn cứ nhảy mạnh từ khi nhìn thấy Quân Khuynh lúc mới đến không thể ổn lại, sao có thể chấp nhận việc hai người lại chia xa.

Hấn nhào qua hôn lấy môi Quân Khuynh, hận không thể mang thân thể Quân Khuynh vào cơ thể mình.

Bỗng chốc, đước sáng rực chiếu cả một vùng, Lệ Trần và Quân Khuynh còn chưa kịp tách ra.

Hàn Cẩm bước ra, phía sau hấn là thị vệ vương cung đêm không xuể.

“Sao Quả nhân không biết, Lệ Trần tướng quân lại là tên khốn kiếp háo sắc cần rõ, rõ như ban ngày lại dám khinh nhục phu nhân ta.”

Đôi mắt nhìn Hàn Cẩm của Lệ Trần nhuộm thành màu đỏ đậm, tỏa ra áp lực của mãnh hổ.

Hàn Cẩm khinh miệt nói: “Bắt lấy hấn.”

Tầm cung Quân Khuynh đẹp không sao tả xiết. Ngay cả ly rượu tùy ý bày trên bàn cũng là hàng tiến cống cao cấp, trên đời khó cầu.

Trên chiếc giường lớn được điêu khắc tinh tế, hai người quấn quýt lấy nhau. Thân thể Hàn Cẩm nóng đỏ như lửa, hấn mang tất cả điên cuồng mà đóng đưa lên xuống.

“Ngọc nhi, Ngọc nhi, người nghĩ muốn cái gì? Rốt cuộc muốn cái gì.....”

Quân Khuynh bóp mạnh đùi hấn, cảm thấy nơi này căng cứng, cười run rẩy.

Nụ cười của hấn chính là nụ cười ngây thơ vô tội, nhưng Quân Khuynh biết có một người từ đầu đến cuối biết hết gương mặt thật của hấn.

“Chấp nhận tất cả yêu cầu của ta sao?” Quân Khuynh nói: “Ta muốn chìa khóa nhà tù Phương Nghị.”

Lời hắn rất thẳng thắn.

Đương nhiên, hắn cũng thả Lê Trần ra dễ như trở bàn tay. Hàn Cẩm đứng ở một góc tối phía xa, im miệng không nói mà nhìn Lê Trần và Quân Khuynh lưu luyến chia tay, thậm chí vì hắn tập võ, sức nghe cực tốt, nghe rõ tất cả những gì họ nói.

“Phương Nghị, người đi mau. Ta ở đây giữ Hàn Cẩm lại. Người yên tâm, hắn đối xử rất tốt với ta, sẽ không giết ta.”

“Ngọc Nhi.....”

“Ta không thể để người ở đây, theo ta đi!”

“Không, người muốn thấy ta chết ngay bây giờ sao?”

“Ta sẽ trở về, nhanh thôi, nhanh thôi!”

Lê Trần đi xa rồi, Quân Khuynh đi đến chỗ hắn đang đứng. Hàn Cẩm đón hắn.

Cho dù trong lòng như lửa đốt, đốt sạch ngũ tạng lục phủ từ lâu, nhưng mặt ngoài vẫn vẫn đạm phong khinh.

Hắn có một bí mật.

Lần nhìn thấy hồ ly đỏ đầu tiên.

Hắn nhớ lại toàn bộ ký ức.

Mỗi lần luân hồi, người đối phương yêu đều không phải hắn.

Hắn chỉ là người qua đường vô danh,

Sau đó...

Hắn nhận ra...

Có được quyền lực vô thượng,

Thỏa mãn tất cả yêu cầu của đối phương,

Đây là cơ hội duy nhất có thể đứng bên cạnh hắn.

Ba tháng sau, nước Khương bị diệt. Nước Trương trái hiệp nghị cử binh tấn công nước Chu. Chu Vương Hàn Cẩm không phản kháng kịp.

Tình hình diễn ra nguy cấp.

Hàn Cẩm và Quân Khuynh triền miên trên giường lần cuối.

Cửa tấm cung mở, màn lụa bị gió thổi bay lên, dường như bay lên trời.

Quân Khuynh từ từ rút trường kiếm trên ngực Hàn Cẩm ra, thân thể run rẩy quay đầu lại.

“Phương Nghị.....”

Nước Trương nhất thống thiên hạ.

Quân Khuynh dựa vào người Lê Trần.

“Người nói ta nghe, Đại vương các người là người như thế nào?”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phuc-quoc>